

SETEPLIR

**STYRK HJARTAÐ, NÝT MOLDINA
OG BØT UM HANDILSBALANSUNA
— VELTIÐ TYGARA
EGNU EPLIR!**

tey í Føroyum hesi
seinnu árin best
royndu og umtóktu
seteplini
»MARIS PIPER«
eiga vit enn
á goymslu.

MARIS PIPER fruktar væl við
hvítum, reinum eplum.

Bíleggið sekk tygara beinan-
vegin, soleiðis at eplini kunna
leggjast til spiringar áðrenn tey
verða sett niður.

Tey verða at fáa í

LANDSKRANILIN

tlf. 11385

Heldur tú ikki sosialin?

HONDA
lak&rust
garanti

-findes ikke bedre

Eitt eftirmæli um Søren Christiansen á Húsum

Søren Christiansen varð borin í heim á Húsum 8.
okt. 1904.

Søren var elstur av 4 syskjum. Hann var sonur
Christian Hans-Jacobsen vanliga nevndur
Brekku Christian, og Biritu Hans Jacobsen ætt.
av Syðr.

Søren vaks upp á Húsum. Tað mest vanliga tá í
tíðini úti á bygd var, at dreingjabørnini, táid teir
vóru so frægir leitaðu sær út á hav — sjógvurin
dróg teir.

Hetta kom tó ikki so at verða fyri Søren.

Hann gjordist sjúkur og vegna tess kom sjógv-
urin ikki at verða hansara arbeidsplass.

Søren fór í snikkaralæru hjá Guttorm Eysturoy
suðuri í Havn, og hagan fekk hann so seinri snikk-
arapróg.

Hann var verandi í hesum starvi alt æviskeið
sitt. Søren arbeiddi tó ikki bara við træ, men
arbeiddi sanniliga eisini við øðrum tilfari við. Alt
lá so væl fyri hjá Søren. Hann gjordi ikki so nógv
hóvasták burtúrur tí hann tókst við. Og tað hann
greiddi úr hondum var alt eitt satt vælaverk —
onki, id hann tókst við og avrikaði var nakað dral-
vutt, men heldur var tað krot, sum tey gomlu mál-
bóru seg um nakað sum var tilvirka av tí besta
innan handverkaravirksemi... Søren var av sonn-
um ein sannur hegnismaður.

Søren arbeiddi nógv í Klaksvík. Hann var við at
seta á stovn Klaksvíkar Handverkarafelag, og í
hesum felag varð hann heidurslimur frá 31/1 1979.

Søren hevði eitt fast tak á øllum tí, id hann átók
sær. Hann hevði ein víðan sjónarring. Hann var so
sanniliga ikki nakar trongskygdur maður ella
óðinsoygður.

Søren gleddist og froddist altíð tåid nakað
ítokiligt virki var, sum kundi geva vøxtur og
triva.

Søren hevði fleiri álitisstør.

Vit komu at arbeida saman sum kirkjutáningar í
mong ár. Hann sum urguleikari og eg sum deknur
við Húsa-kirkju.

Søren kundi við sínum kynstri draga tíarnar so
lættar og mjúkar fram — hann dróg kirkjufólkið
við sær innar í sálmasongin.

Tað var heldur ikki sort, id Søren komineraði,
men sum tann stillfari og spaki maðurin, id Søren
allar sínar dagar var, kom slíkt ikki fram millum
almenningin.

Tey seinru árin var nógv at gera við kirkjuna,
og táid heitt varð á Søren um at gera nakað, so var
hann altíð til reiðar, og gjordi tað. Men nú var
reipið gingið á enda, og tú Søren hevur eftirlatið
okkum eitt fyrimyndarligt lív imillum okkum her.
Ikki nakar átrokandi í frammferð, men við hógvi
og sóma, sum tann friðberðandi og í stilli, sum tú
altíð var ikki nakar lastandi, men altíð tann yvir-
berandi, id tú altíð var.

Ongantíð klagandi ella stúrin fyri tí arbeidi, id
tú átók sær.

Tú Søren var ein merkismaður út í odd og egg.
Nú var so útlegtstíðin úti. Heimferðin byrjað.

Mátti Harrin — tann Harri — id tú alla tína tíð
tænti so trúfastur — signa sál tína í Himmirki.

Eg drypi hovu í virðing fyri tær góði vinur mín
Søren hjá Biritu.

Jóannes Joensen